

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΖ'

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἑκάστη ἔτους καὶ εἶνε ἑτήσιαι.— Γραφεῖον Διευθ. Ἐπι τῆς λεωφ. Πανεπιστημίου 89.

18 Μαρτίου 1884

ΛΕΩΝ ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΥΠΟ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

(Βενετία)

(Τὸ θέατρον παριστᾷ τὴν πλατείαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου εἰς τὸ βάθος ἢ θάλασσα. Μουσικαὶ ἀρμονίαι ἀκούονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Ὅμιλοι προσωποφόρων καὶ ἐκ τῶν δύο φύλων κατὰ μόνας καὶ κατὰ ζεύγη. Διέρχονται εἰς τὴν σκηνὴν χαριεντιζόμενοι καὶ ῥίπτοντες ἄνθη οἱ μὲν κατὰ τῶν δέ. Ἰστανταί, ψάλλον, φεύγουν καὶ ἐπανέρχονται, θορυβοῦντες φαιδρῶς. Ἰππῶται, λαός, ὁ Ἰππότης Κάρολος.)

ΣΚΗΝΗ Α'

Ὅμιλος προσωποφόρων.

Α' ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Ζήτηω ἢ Βενετία ἢ βασιλίσα·
Ἡ χώρα τῶν θαυμάτων καὶ τῆς ἡδονῆς!

Β' ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Ζήτηω ἢ Βενετία ἢ παννύχιος·
Τοῦ κύματος ἢ χώρα καὶ τῶν γυναικῶν.

Γ' ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Δὲν εἴσθε κομφολόγος τόσον, φίλτατε.

Β' ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Καὶ διατί, νὰ ζῆτε, δὲν μοὶ λέγετε;

Γ' ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Διότι πρὶν νὰ εἴπησ «κύμα» ἔπρεπε
«Γυνή» νὰ εἴπησ· εἶναι πρώτη πάντοτε...

Β' ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Ἄλλὰ, ἀλλὰ νομίζω, εἶναι τὸ αὐτό·
Γυνή καὶ κύμα, κύμα καὶ γυνή, φρονῶ
Ὅτ' εἶναι ἓν...

Γ' ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Διόλου, λογιώτατε·

Εἶναι ἐλαφροτέρα καὶ τοῦ κύματος
Ἡ Εὐα!

Α' ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Κύριοί μου, εἴσθε φλύαροι.

(Διέρχονται ἕτεροι ὄμιλοι.)

ΕἰΣ ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

(φέρων ἄνθη εἰς κἀνιστρον,)

* Ἄνθη πωλῶ εὐώδη, ἄνθη δροσερά.

ΤΟΜΟΣ ΙΖ'. — 1884

ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Πωλεῖτε; καὶ διόλου δὲν προσφέρετε;..

Ο ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Εἰς ἄνθη καὶ κυρίας εἶμαι φειδωλός·
Εἶν' ἀκριβὰ τὰ ἄνθη καὶ αἱ δέσποιναί...·

Η ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Καὶ πόσα τὰ πωλεῖτε σεῖς τὰ ἄνθη σας;

Ο ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Ἐν φίλημα, Σινιόρα!

Η ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Μόνον, μόνον ἓν!

(Εἰρωνικῶς.)

Πλὴν ἂν σᾶς δώσουν δύο, δὲν τὰ δίδετε;

Ο ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Τὰ δίδω, μὰ τὸν Βάκχον, πλὴν πρὸς χάριν σας.

ΕΤΕΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Καὶ τὰς κυρίας πόσα τὰς πωλεῖτε σεῖς,
Ὁ φειδωλὸς τοσοῦτον;...

Ο ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Πνευματώδη μου,

Αὐταὶ τιμὴν δὲν ἔχουν... εἶν' ἀτίμηται!
Δὲν τὰς πωλῶ ἐκεῖνας, τὰς κρατῶ ἐγώ,
Καὶ ἀγοράζω ἔτι... προμηθεύετε;

(Πάντες γελοῦν. Ὁ προσωποφόρος ἀσπάζεται τὴν χεῖρα τῆς προσωποφόρου κυρίας καὶ ἀπέρχεται ἀφίνων πρὸ αὐτῆς ἀνοδὲσμεν.)

(Ἐτερος ὄμιλος.)

ΕἰΣ ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

(πλησιάζων κυρίαν ἐνδεδυμένην ἑβραϊκά.)

ὦ, πόσον εἰσθ' ὦραία, Ἰουδαία μου!

Η ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

ὦραία; πόθεν τοῦτο τὸ γνωρίζετε;
Ἡ μὴ ἢ προσωπίς μου κάτω ἔπεσε;

Ο ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Δὲν ἔπεσε διόλου, τὸ ἤξεύρετε·
Ἄλλὰ τὴν καλλονὴν σας τὴν ὀσφραίνομαι...
Μήπως τὰ ἄνθη μόνον ἔχουν ἄρωμα;
ὦραία Ἰουδαία, σᾶς ἠγάπησα!

Η ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Εἴσθε γοργὸς εἰς φράσεις αἰσθηματικᾶς·
Μὴ κατὰ μαύρην μοῖραν εἴσθε ποιητής;
Δὲν ἀγαπῶ διόλου τοὺς παράφρονας.

Ο ΠΡΟΣΩΠΟΦΟΡΟΣ

Θεός, θεὸς φυλάξι! Ποιητὴς ἐγώ;...
Τὶ ἔπταισα, Σινιόρα, καὶ μ' ὕβριζετε;

Θέλετε ἀποδείξεις; ἢ ἀπόδειξις
'Ἰδοῦ.

(Ἐξάγων βαλάντιον πλήρες καὶ κωδωνίζων αὐτό.)

Τίς ποτὲ ψάλτης ἔχει ὄβολόν;

Εἰς Ἰπποθε

(σκώπων.)

Αἱ ἀποδείξεις περιτταί, παμφίλτατε·
Ποσῶς δὲν εἰσθε ψάλτης· τοῦτο φαίνεται·
Διότ' ἡ κεφαλὴ σας εἶν' ἀκρόπολις
'Απότομος, λιθίνη, εἰς ἣν πώποτε
'Ἰδέα δὲν ἀνέβη ἡ λεπτοφυής...

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΣ

'Εκτὸς ἂν ἡ ἰδέα ἦναι χλευασμός.
'ὦ, τότε ἀναβαίνει... πλὴν εὐθύς, εὐθύς
Κ' ἡ χεὶρ μου καταβαίνει πρὸς τὸ ζίφος μου,
Καὶ ὅστις μὲ τὴν στέλλει...

Ο ἸΠΠΟΤΗΣ

Τοὺς παραφρονάς,

Σᾶς εἶπεν ἡ Σινιόρα, δὲν τοὺς ἀγαπᾶ...
Φρενοβλαβής θὰ ἦσθε ἀπειλῶν ἐμέ.

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΣ

(ἐφουρκῶν.)

Δὲν ἀπειλῶ, φονεῖω...

Ο ἸΠΠΟΤΗΣ

(ἐφουρκῶν ἐπίσης.)

Θὰ τὸ ἴδωμεν!

(Πολλοὶ ἱππῶται τοὺς διαχωρίζουν θέτοντες τὰ ξίφη των
ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἐνῶ ἡ κυρία ἢ ἐνδεδυμένη ὡς Ἰουδαία γίνε-
ται ἐν τῷ θορύβῳ ἀφανής.)

Εἰς ἸΠΠΟΤΗΣ

'Εμπρὸς εἰς τὰς κυρίας! Εἰς τὴν θήκην των
Τὰ ξίφη σας· ἂν λύσσαν ἔχετε, ἀλλοῦ
Τὸ αἰμά σας ἄς ρέυσῃ.

Ο Α' ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΣ

(πρὸς τὸν προσβαλόντα αὐτόν.)

Θέλομεν ποτὲ

'Ἰδῆ ὁ εἰς τὸν ἄλλον!

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Βεβαίωτατα!

'Ἡ ἔφοδος θὰ γίν' εἰς τὴν ἀκρόπολιν...

(Διέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β'

(Ἐτερος ἄμιλος.)

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΣ

Ζήτω αἱ ἀποκρέω! "Ὀλαι αἱ λοιπαί.

'Ἡμέραι, εἶναι, φίλοι, κάπως περιτταί.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Σύμφωνος· ὁμιλοῦν με ὑπόκλιον

'Αχρείου τοκογλύφου...

Ο ΠΡΩΤΟΣ

"ὦ, χειρότερον:

Εἶν' ὄχληραί, ὡς ὦραι χωρὶς φίλημα.

(Ὁ πρῶτος προσωπίοφορος πλησιάζων Σινιόραν ἐνδεδυ-
μένη ὡς Γονδολιέρην.)

Φαιδρά μου Γονδολιέρα, πλέομεν ἡμῶν;

ΓΟΝΔΟΛΙΕΡΑ

Πληρώσατέ με πρῶτον, νέε φίλε μου,
Διότι—μεταξύ μας—σεῖς οἱ κύρια
Συνήθως ἐπιβάται, δὲν πληρόνετε...

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΣ

Καὶ τί θὰ σᾶς προσφέρω;

ΓΟΝΔΟΛΙΕΡΑ

Τὴν καρδίαν σας
Στιγμάς τινας...

Ο ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΣ

Καὶ ὦραν, Γονδολιέρα μου!
Εἰς σταθερὰν καρδίαν ἀπετάθητε.

Πλειότερον ζητεῖτε;...

ΓΟΝΔΟΛΙΕΡΑ

'Αδιάκριτος

Θὰ ἤμην, ἂν ἐζήτουν περισσότερον. (Διέρχονται.)

(Ἐτερος ἄμιλος.)

(Εἰς τὸ βάθος φαίνεται κυρία μεμονωμένη καὶ βηματί-
ζουσα σύννους· εἶναι ἐνδεδυμένη ὡς μοναχή.)

ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΣ

(δεικνύουσα πρὸς τὸν ἱππότην τὴν μοναχήν.)

Μοὶ λέγετε, ἱππῶτα, σᾶς παρακαλῶ,

Τίς εἶν' ἡ καλογραῖα ἢ ρεμβάζουσα

Εἰς τὴν στοὰν ἐκείνην τὴν ἀπόκεντρον;

Ο ἸΠΠΟΤΗΣ

Νὰ ἔχω τὴν εὐχὴν της, ἀγνωῶ κ' ἐγώ!

(Παρατηρῶν αὐτήν.)

"ὦ, τί πλουσία κόμη! ποῖοι ὀφθαλμοί!

Γυνὴ τοιαύτη μόνη! ὡς κυπάρισσος

Τὸ σῶμα τὸ ἄβρόν της καὶ αἰθέριον

Σαλεύ' εἰς πᾶν της βήμα...

Η ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΣ

Πλὴν, ἱππῶτα μου,

'Ανάστημα τοιοῦτον ἔχουσι πολλαί...

Ο ἸΠΠΟΤΗΣ

'Ἡ μία κᾶν... νομίζω, θέλετε αὐτὸ

Νὰ εἶπητε.

Εἰς ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΣ

Αἶ, φίλοι; θεωρήσατε

Εἰς τὴν μεμονωμένην ἐκεῖ γόνδολαν,

Τὸν σύννου κωπηλάτην ὅστις προχωρεῖ!

(Πάντες στρέφουν πρὸς τὸ δεικνυόμενον μέρος· ἰδίως ἡ
ἐνδεδυμένη ὡς Μοναχὴ φαίνεται γόνδολα παρ' ἑνὸς μόνου
ἐπιβάτου κωπηλατουμένη καὶ προσερχομένη βραδέως ἐνῶ
πάντες τὴν παρατηροῦν.)

ΠΟΛΛΟΙ

'Ὁ Λέων!

Εἰς ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΣ

Τοῦ Καλλέργου ὁ ἀνεψιός

Κ' υἱὸς θετοῦ ἀκόμη· εἰς τὴν θεῖόν του

'Αλέξιον Καλλέργην τὸν νεώτερον,

'Ἡ Κρήτη πᾶσα κλίνει κ' ὑποτάσσεται.

Εἰς ἸΠΠΟΤΗΣ

'Ὁ ἴδιος! "ὦ, πόσον μελαγχολικός

Κωπηλατεῖ... ἰδέτε, ἀποσύρεται.

ΛΕΩΝ

(ἀποσυρόμενος καὶ κατ' ἰδίαν.)

Αὐτοί, πατρίδα ἔχουν καὶ ἀγάλλονται!..
(ἐξαφανίζεται.)

Εἰς Προεπιποφορος

Πόσον ὁ Ἕλλην οὗτος εἶναι θελκτικός!

Α' Ἰπποθῆς

Ἐν ἔτος τὸν φιλοξενεῖ ἡ χώρα μας,
Κ' ἐν ἔτος οἱ γλυκύτεροι τῶν ὀφθαλμῶν
Δορυφοροῦν τὸν ξένον... τοῦτον ἦλιον...
Κατέχει τὰς καρδίας τῶσων καλλονῶν.
(Στρεφόμενος πρὸς τινα προσωπίδοφρον.)
Τί λέγετε, Σινιόρα;

Η Προεπιποφορος

Πάντοτε ζητοῦν

Νὰ μάθωσιν οἱ ἄνδρες τί δυσάρεστον.

Β' Ἰπποθῆς

Καὶ ἔμωσ μάτην κατ' αὐτοῦ τοξέυεται
Τὸ πῦρ τοσοῦτων νέων ὀφθαλμῶν· αὐτός
Καρδῖαν οὔτε σάρκα δὲν θὰ ἔλαβε...
Διέρχεται ἐν μέσῳ τοῦ τερπνοῦ πυρός,
Ψυχρός, συννεφεμένος, βλέπων ὄνειρα
Μὲ ὄμματ' ἀνοιγμένα καὶ μελαγχολῶν.
Αἰ ἐορταί μας πᾶσαι, τὰ θεάματα,
Αἰ τόσαι λιτανεῖαι καὶ οἱ κῶμοί μας,
Ἡ πρὸς αὐτὸν τοῦ Δόγου περιποίησις,
Καὶ αἰ θωπεῖαι τῶσων αἰθουσῶν λαμπρῶν
Εἰς τὴν ψυχὴν του χάριν δὲν εὐρίσκουσι·
Τὸ ἀλαζὸν παιδίον μένει ἀκαμπτόν.
Γνωρίζουν τ' ὄνομά του ὄλ' οἱ πένητες·
Χρυσὸν τοὺς διδ' ἡ χεῖρ του καὶ μειδίαμα
Τὸ στόμα του... ἀλλ' οὗτοι πάντες προτιμοῦν
Καὶ τοῦ χρυσοῦ εἰσέτι τὸ μειδίαμα.

Ο Α' Προεπιποφορος

Ἄλλὰ κ' ἐκεῖνος ὅστις τὸν ἀκολουθεῖ
Ὡς ἡ σκιά τὸ σῶμα, παντοῦ πάντοτε,
Ὁ ἔχων τὴν ἰδίαν στέγην μετ' αὐτοῦ,
Γνωρίζετε τίς εἶναι;

Πολλοί

Ἄ, ὁ Συννεφιάς!

Α' Ἰπποθῆς

Συννεφον νὰ τὸν παρῆ· ναί, ὁ Συννεφιάς
Μὰ τὸν Χριστόν! τί μέγας ἀσχημάνθρωπος!
Τί θέλει αὐτ' ἡ ἄρκτος μετ' τὸν ἀργυροῦν
Ἀστέρα τῆς πρωΐας; φέρει ἐνδύμα
Τῶν χωρικῶν τῆς Κρήτης ἀλαζονικῶς,
Τοῦ Δόγου ὡς νὰ φέρῃ τὴν λαμπρὰν στολήν...
Ἀγανακτῶ μεγάλως ὅταν θεωρῶ
Νὰ φέρεται οἰκείως μετ' τὸν Λέοντα.

Ἐτερος

Οἰκείως; καὶ δὲν λέγεις τί πλεῖστον;
Καὶ τὸν χλευάζει ἐτι...

Ἐτερος

Εἶναι θαυμάστόν!

Ἡ ἄρκτος νὰ χλευάζῃ ἓνα πρίγκηπα.

Β' Ἰπποθῆς

Ἄλλὰ ἡ ἄρκτος αὕτη—καθὼς λέγουσιν

Οἱ φωτισμένοι ἄνδρες—ὅσοι δηλαδή,
Γνωρίζουσιν ἡ ἄρκτος πῶς δασύνεται...
Ὅτι φιλοῦται ἢ θελον νὰ σὰς εἰπῶ—
Οἱ ἄνδρες οὗτοι πάντες τὸν κηρύττουσι
Πολὺ πεπαιδευμένον!

Εἰς Προεπιποφορος

Κ' ἐμπλεῶν νοός.

Ἐτερος

Ὅποιος εἶρων! ποίαν χλεῖνῃ πάντοτε
Τὰ πελιδὰ του χεῖλη ἐκτοξεύουσι!
Τὸ ἐγχειρίδιον ἐχθροῦ βραδύνοντος,
Ποτὲ δὲν τραυματίζει ὡς ἡ γλώσσά του...
Καὶ λέγουν, ὅτι καὶ τὸν Λέοντα αὐτὸν
Ὁ εἶρων οὗτος ὁ ἀκαταπόνητος
Πολλάκις ἐπιπλήττει...

Β' Ἰπποθῆς

Ὅμως δι' αὐτὸν

Γνωρίζει ν' ἀποβάνῃ· παίξει τὸ σπαθί
Ἐκεῖνος, καθὼς παίξει καὶ τὴν γλώσσάν του...
Εἶχα σταλῆ εἰς Κρήτην πρό τινος καιροῦ
Μὲ λογχοφόρον σῶμα· τὸ γνωρίζετε,
Κάτω ἐκεῖ οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς
Ποτὲ δὲν ἠσυχάζουν, ὡς ἡ θάλασσα...
Εἰς ἐν ποτὲ χωρίον διεσκέδαζα
Μὲ ἀγαθοὺς συμπτώτας, εἰς τὸ οἶκημα
Μικροῦ τινοῦ ἀποίκου· ἀλλὰ κάτωθεν
Τοῦ ἐδικοῦ μας οἴκου καὶ εἰς τὴν μικρὰν
Πλατείαν τοῦ χωρίου, διεσκέδαζον
Μὲ παιδιὰν πενθίμην καὶ παραδόξον,
Τὰ τέκνα τῶν ἀποικῶν καὶ ἰθαγενῶν.
Ἐπαιζον τὸ παιγνίδι τῆς Σκλαβιάς· μικρὸν
Φρούριον ὠκοδόμουν, καὶ τὰ χωρικά
Παιδιά, κούρασμένα, λίθους ἔφερον,
Ἐνθ' τὰ τῶν ἀποικῶν μετὰ μάλιστα
Ἐτάχονον τὸ βῆμά των... Ἐν ἐξ αὐτῶν,
Μικρότερον τῶν ἄλλων, κάτω ἔπεσε
Μὴ δυνηθὲν ν' ἀνθῆξ' εἰς τὸ φορτίον του.
Ἀποίκου τότε τέκνον, μέχρις αἵματος
Ἐκτύπα τὸ μικρὸν μετ' ἀσπίδα,
Καὶ τὸ πτωχὸν παιδίον ἐκλαίε πικρῶς.
Τὸ εἶδεν ὁ πατήρ του καὶ παράφορος
Τὸν τυραννίσκον ἔδειρε, κ' ἐδίωξε
Τοὺς παῖδας τῶν ἀποικῶν... Ὅμως ὀργισθεῖς
Εἰς λογχοφόρος τότε Βενετὸς ἐκεῖ,
Τὸν ἀτυχεῖ πατέρα ἐτραυματίσε.
Ἡ παιδιὰ κατέστη μάχη ἀληθῆς
Οἱ χωρικοὶ ὀρμήσαντες μανιωδῶς,
Τοὺς Βενετούς ἐξύβρισαν κ' ἐκτύπησαν.
Ἄλλ' ἐκ τοῦ οἴκου ἐξεληθόντες καὶ ἡμεῖς,
— Τὸ λέγω μετ' αἰσχύνης—ἐκτυπήσαμεν
Μὲ ξίφος καὶ μετ' λόγχασι σῆνος ἀοπλον,
Καὶ δῶα—τρεῖς, νομίζω, ἐφονεύσαμεν...
Ὁ Λέων ἀπὸ θήραν τότε ἤρχετο
Τὸν ἄνισον ἐκεῖνον πόλεμον ἰδῶν,
Τὸ ξίφος σπᾶ καὶ ῥίπτεται ὡς θύελλα,
Μόνος αὐτός, καθ' ὅλων ἐπερχόμενος!

* Α, τότε ἐπεθύμουν νὰ ἐβλέπατε
Τὸν Λέοντα Καλλέργη... ἤρωσ, φίλοι μου!
Καθὼς εἰς τὰς αἰθούσας, μελαγχολικῶς
Δὲν μειδιᾷ, ἢ μάχη ὅταν μαίνεται.
Κ' ἢ νεαρὰ μορφή του καὶ περικαλλῆς
Τοῦ Ἄρεος λαμβάνει τὴν τραχύτητα.
Τὸ ζῆφος του δὲν εἶναι σιδηρὸς ἀπλοῦς.
Εἶν' ἔμφυχον ἐκεῖνο... ζῆ, μισεῖ, κτυπᾷ,
Συστρέφεται ὡς ὄφις, καὶ ὁ θάνατος
Ἀκολουθεῖ ὀργίλος πᾶσαν λάμπην του!

Η ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ ὡς ΜΟΝΑΧΗ (κατ' ἰδίαν)

* Α, Λέον μου! * Α, Λέον!

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Ναί· τοὺς Βενετούς

Δὲν ἀγαπᾷ βεβαίως ὡς ὁ θεῖός του!
Τῆς Βενετίας εἶναι ἐμμανὲς ἐχθρός.
Τὸ μῖσος τῆς ψυχῆς του κατενόησα,
Ἄπο τῶν κτυπημάτων τὴν σφοδρότητα...
Πληγώσας εἶχε δύο ῥίψει κατὰ γῆς,
Καὶ ἤδη κατὰ τρίτου ἤκοντιζέτο,
Ὅτ' ἔπεσα λυσσώδης ἐναντίον του.
«Ἐδῶ! Γραικύλε,» εἶπον. «Φράγχε!» ἔκραξε
Κ' ἐτόνισε τὴν λέξιν ἣν ἐπρόφερον
Ἐχριστικῶς τοσοῦτον, ὥστε κατ' αὐτοῦ
Ἐπέπεσα ἀγρίως καὶ ἐρυθριῶν.
Ἀνθώρμησεν ἐπίσης· μ' ἔτραυματίσεν
Κ' εἰς τοὺς λοιποὺς ἐστράφη... Αἰσχυρόμενοι
Οἱ ἐδικοί μας τότε, συνησπίσθησαν,
Ἰδόντες ὅτι τόσῃ ὥραν τοὺς κτυπᾷ
Εἰς μόνος· καὶ ὁ Λέων θὰ ἀπέθνησκεν,
Ἄν τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἐπήρηχετο
Ὡς κεραυνός, ὡς θύελλα, ὁ Συννεφιάς!
Ὁ βούβαλος, ἢ ἄρκτος, καθὼς εἶπατε...
Ἄ, βούβαλοι ἂν ἦσαν ὄλ' οἱ Βενετοὶ
Καθὼς ἐκεῖνος εἶναι, ἅπασαν τὴν γῆν
Ὁ περωτός μας λέων θὰ ἐσκίαζεν!
Ἀνέτρεψε τὰ πάντα ἢ ὄρη αὐτοῦ.
Ἐπλήγονεν ἢ χεῖρ του καὶ ἢ γλῶσσά του.
Τὸν Λέοντα καλύψας μὲ τὸ σῶμά του
Ἐτραυματίσθη ἀντ' αὐτοῦ... ἀλλ' ἢ πληγὴ
Ἐκεῖν' ἢ ὀλεθρία μᾶς ἀπώλεσε.
Τοῦ αἵματός του ἢ ὄσμῃ τὸν ἔδωκε
Νέαν ἰσχὺν καὶ λύσαν... τί πολυλογῶ;
Ἐφύγαμεν ἐκείθεν πλήρεις ἐντροπῆς!

ΚΟΜΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ (ἐνδεδυμένος ὡς Ἰουδαῖος)

* Α, ὡς τοὺς ἐπαινεῖτε ἂν ἐμάχεσθε,
Γενναῖέ μου Ἰππότα...

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Τοκογλύφε μου,

Τὴν προσωπίδα μὲ τὴν γλῶσσάν σας ἴμοῦ
Τὴν ἀποσπᾷ ἢ χεῖρ μου· τὸ γνωρίζετε;..
Ὅστις ἐχθροὺς γενναίους ἐπαινεῖ, αὐτὸς
Καὶ μάχεται γενναίως, τέκνον Ἰσραήλ.

ΚΟΜΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ

* Ἀλλὰ κ' Ἰσραηλίται θὰ ἠδύναντο,
Ἰππότα μεγαλόφρον, νὰ νικήσωσι
Δύο Γραικύλους μόνον...

(Ἡ ὡς Μοναχὴ ἐνδεδυμένη, ἧτις ἐπρόσεχεν εἰς τὸν διά-
λογον, πλησιάζει αἴφνης καὶ βαρύνει τὸν κόμητα Μαρίνον
λέγουσα.)

Εἶσαι ἄτιμος!

ΚΟΜΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ (ὀρμῶν κατ' αὐτῆς.)

* Ἐμὲ κτυπᾷς, ἀθλία;...

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ (κωλύων αὐτόν.)

Πῶς, ἀναίσχυντε;
Τὴν χεῖρά σου ἐκτείνεις κατὰ γυναικίος;

ΠΟΛΛΟΙ

Εὐγε, γενναία κόρη!

ΑΛΛΟΙ.

Εἶδες ῥάπισμα;..

(Πάντες διέρχονται.)

ΚΟΜΗΣ ΜΑΡΙΝΟΣ (ὀρμῶν ν' ἀποσπᾷ τὴν προσωπίδα
τῆς Μοναχῆς.)

Θὰ ἴδω ποία εἶσαι...

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ (κρατῶν αὐτόν.)

Δὲν εἶς' Ἐνετός.

Καὶ ἔσωθεν Ἐβραῖος εἶσαι, ἄθλιε!

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ (πρὸς τὸν κόμητα Μαρίνον.)

Τὴν προσωπίδα κάτω!

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Εἶναι περιττόν·

Τὴν γενναϊότητά του τὴν ἐγκώρισα.

ΠΑΝΤΕΣ.

Εἰπέ, εἰπέ· τίς εἶναι;

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ (πρὸς τὸν Κομ. Μαρίνον.)

Θέλετε καὶ σεῖς,

Νὰ εἶπω τ' ὄνομά σας;

ΠΟΛΛΟΙ.

Λέγετε λοιπόν!

(Ὁ Κόμης Μαρίνος ὀπισθοδρομεῖ ὀπισθεν τοῦ πλήθους καὶ
γίνεται ἄφαντος.)

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ

Τὸν κόμητα Μαρίνον δὲν γνωρίζετε;

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ.

Τὸν κόμητα!

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ

Ἐκεῖνον τὸν ἐγνωρίσα

* Ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ ζοφῶδες πῦρ.

ΑΛΛΟΙ

Τί ἔγεινε; ποῦ εἶνε ὁ οὐτιδανός;

* Ὡ, δὲν θὰ μᾶς ἐκφύγη.

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΑΡΟΛΟΣ

* Ἐκαμε πτερά.

Περιφρονεῖ τὰ ξίφη ἢ ταχύτης του...

ΣΚΗΝΗ Γ'

(Εἰς ἕτερον μέρος τῆς πλατείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου θορυβοῦν πλῆθος νέων προσωποδοφῶρων καὶ Ἱπποτῶν, ὡς καὶ Σινιόροι ποικίλως μετημφισμένοι. Δύω Τρουβαδοῦροι, φέροντες ἄρπαν ἴστανται ὁ μὲν ἐκ δεξιῶν, ὁ δὲ ἐξ ἀριστερῶν τὸ πλῆθος τοὺς παρατηρεῖ περιέργως, οἱ δὲ προνακρούοντες τὴν ἄρπαν ἀπαγγέλλουσιν ἀνά εἰς. Ἡ ἐνθουσιάζουσα ὡς Μοναχὴ φαίνεται πάλιν εἰς γωνίαν τινὰ μεμονωμένη.)

Α' ΤΡΟΥΒΑΔΟΥΡΟΣ

- » Γνωρίζετε τὴν γῆν τοῦ κοραλλίου,
- » Τοῦ κύματος καὶ τοῦ χρυσοῦ ἡλίου;
- » Τὴν εἶδατε εἰς ἑορτὰς σκιρτώσαν
- » Ἐκ εἰς ἄσματα ἔρωτικὰ γελῶσαν;
- » Γνωρίζετε τὴν χώραν τῶν Σειρήνων,
- » Μεθύουσαν εἰς αἶμα καὶ εἰς οἶνον;

Β' ΤΡΟΥΒΑΔΟΥΡΟΣ

- » Ἠκούσατε τὸν νύκτιόν της κῶμον,
- » Βαδίζοντες εἰς διωρῶν δρόμον;
- » Καὶ ὕστερον τὸ βῆμά σας ἐστάθη,
- » Ὅπου ἦχε μετὰ τὸ ἄσμα σπάθη;
- » Ἠκούσατε τὸ πνεῦμα τῶν ἀέρων,
- » Ἐνούμενον μετὰ ἄσμα Γονδολιέρον;

Α' ΤΡΟΥΒΑΔΟΥΡΟΣ

- » Γνωρίζετε τὴν νύμφην τοῦ Ἀδρία;
- » Θάλασσα εἶν' ἡ κάθε της πλατεία;
- » Τὰ εἶδατε τ' ἀνάκτορά της ὅλα,
- » Μαρμάρινα, λευκά, ἀκτινοδόλα;
- » Γνωρίζετε τὸ μέγα της μουσεῖον,
- » Τόσων ἐθνῶν τὴν εὐφυῖαν κλειῖον;

Β' ΤΡΟΥΒΑΔΟΥΡΟΣ

- » Ἠκούσατε εἰς τῆς νυκτὸς τὰς ὥρας
- » Διπτωτῶν ν' ἀνοίγεται Σινιόρας,
- » Καὶ εἶδατε ἐπάνω σας νὰ πίπτῃ
- » Δέσμη ἀνθῶν, ἣν ἄνωθεν σὰς ῥίπτει;
- » Ἠκούσατε μετὰ τὸν κ' εὐφροσύνην
- » Πτώμα κροτοῦν κ' ἐσθῆτα μεταξίνην;

Α' ΤΡΟΥΒΑΔΟΥΡΟΣ

- » Γνωρίζετε τὴν γῆν ἐκείνην, ὅπου
- » Βλέμμα γοργὸν ἀστράπτει κατασκόπου;
- » Καὶ εἶδατε ὅτε τὸ πᾶν ὑπνώττει,
- » Μαρμαρυγὴν σιλήτου εἰς τὰ σκότη;
- » Γνωρίζετε τὴν Γέφυραν τῶν Στόνων,
- » Τὰ Φρέατα, εἰρκτὰς ἀγνώστων πόνων;

ΑΜΦΟΤΕΡΟΙ Οἱ ΤΡΟΥΒΑΔΟΥΡΟΙ (κρούουσι τὴν ἄρπαν καὶ ψάλλουσιν ὁμοῦ).

- » Ἡ Βενετία, ἡ γῆ τοῦ κοραλλίου,
- » Εἶν' εἰδική μας καὶ τοῦ χρυσοῦ ἡλίου.
- » Τρυφᾶτε, τέκνα μητρὸς δεδοξαμένης,
- » Εἰς τὰς ἀγκάλας πολέμου κ' ἐρωμένης!
- » Πίπτουν τὰ ἔθνη, πετᾶ ἡ εὐτυχία
- » Οἴμοι, θὰ πέσῃ καὶ σὺ, ὦ Βενετία...

(Μελαγχολικῶς.)

- » ὦ, καὶ τρυφᾶτε μετὰ τοῦ καιροῦ τὰ δῶρα
- » Ὅ Ἕλληνας οὗτος, ὁ κύπτων δοῦλος τώρα,
- » Χθὲς ἦτο τέκνον θεῶν καὶ ἡμιθέων!
- » Φέρετε οἶνον, δὲν θέλω ψάλλει πλέον...
- » Πίπτουν τὰ ἔθνη, πετᾶ ἡ εὐτυχία
- » Οἴμοι, θὰ πέσῃ καὶ σὺ, ὦ Βενετία!

(Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σκηνῆς εἰς μετὰ ἠμφισμένοι ὡς Νεκροθάπτης.)

Πᾶ! καὶ αὐτὴ θὰ πέσῃ μετὰ τὴν ὥραν της...

(Πάντες στρέφουν πρὸς τὴν φωνήν.)

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ

Πολὺ φαιδρῶς τὸ λέγεις, νεκροθάπτα μου
Βιάζεσθε τοσοῦτον νὰ τὴν θάψετε;

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ (βραδέως προσερχόμενος.)

Ἐγώ, τῆς Βενετίας νεκροθάπτης ὢν,
Μετ' ἄλλων συναδέλφων μου, τῶν Βενετῶν
Τοὺς τάφους ἐξορῶτω...

(γελῶν ἀγρίως.)

Εἶναι ἔργον μου!

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Ἄλλὰ διαφορουμένως, κόραξ, ὄμιλεῖς
Οἱ νεκροθάπται σκάπτουν τάφους τῶν νεκρῶν.

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Ἀκόμη καὶ τῶν ζώντων, νέε φίλε μου
Εἰς τὰ νεκροταφεῖα ἐὰν πορευθῆς,
Θὰ ἴδῃς πόσοι τάφοι εἶναι ἔτοιμοι...

Α' ΠΡΟΣΕΩΠΟΔΟΦΟΡΟΣ

Ἐὰν οἱ νεκροθάπται θάπτουν τοὺς νεκρούς,
Ποτὲ τὴν Βενετίαν δὲν θὰ θάψωσι.

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Ἄνισως ἀποθάνῃ, τάχα διατί
Καὶ εἰς αὐτὴν ἐν μνήμα νὰ μὴ δώσωμεν;
Ἡ μήπως προτιμᾶτε σπάρραγμα κυνῶν
Νὰ γίνῃ καὶ κοράκων;...

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Εἰς τοὺς δαίμονας!

Κατηραμένη γλῶσσα, εἰς τοὺς δαίμονας!

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ

Σεῖς, ὅστις τόσους τάφους ἐτοιμάζετε,
Διὰ τὸν ἰδικὸν σας ἐφροντίσατε;

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Τὸ εὐγενές μου ἔργον μὴ σὰς ἤρесе
Καὶ θέλετε τὸν τάφον μου νὰ σκάψετε;
Ἄλλὰ ἡ χεὶρ σας ἡ ἀβρὰ δὲν δύναται
Τὴν δίκελλαν νὰ φέρῃ... χεὶρ καθὼς αὐτὴ
(δεικνύων τὴν χεῖρά του.)

Ἄνοιγει μόνον τάφους...

(Δαμβάνων τὴν χεῖρα τοῦ Α' Ἱπποτοῦ καὶ θλίβων αὐτὴν ἰσχυρῶς.)

Ἐπονέσατε;...

(Στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους.)

Ἀρώματα καὶ ὄζος!.. Μὰ τὸν οὐρανόν,
Λιποθυμῶ ὁ μέλλων μου συναδέλφος...

Ο Α' ΙΠΠΟΤΗΣ (ἀποσπᾶσας τὴν χεῖρα καὶ μετὰ μορφασμοῦ προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ.)

Δὲν συμβουλεύω εἰς οὐδένα, φίλοι μου,
Τὴν χεῖρά του νὰ λάβῃ...

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Εἶνε ἀληθές

Ἡ χεὶρ μου θλίβει λίαν αἰσθηματικῶς...

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Τῶντι νεκροθάπτης εἶσαι, ἄθλιε
Τὴν εὐθυμίαν ὄλων ἐνταφιάσεις.

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ (καυχῶν.)

Φοβεῖσθε, γενναϊότατοι!

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ

Οἱ Βενετοὶ

Τὸν φόβον δὲν γνωρίζουν· πλὴν προσέξετε·

Αἱ ἀστείότητές σας εἶν' ἀνούσιαι. . .

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Διόλου ἀπατάσθε· ἔχει ὑλακὴν

Ἄρεσκουσαν. . .

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Ἰππότα, σὰς εὐχαριστῶ.

Ἄλλ' ἔχω καὶ ὀδόντας. . . εἶμαι μολοσσός,

Καλὸς διὰ τοὺς λύκους. . . Ὑγιαίνετε,

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ὑγιαίνετε·

Χαρῆτε τὴν εὐδίαν. . . ὅσον διαρκεῖ

Ἀλλὰ μὴ λησμονεῖτε, ὅτι ἅπαντα

Περνοῦν ἐπὶ τοῦ κόσμου· σήμερον ἡμεῖς

Καὶ αὐριοὶ οἱ ἄλλοι. . . Πάντες χαίρετε!

Τὸ κατ' ἐμέ, ὑπάγω εἰς τοὺς τάφους μου

Λάκκον βαθὺν νὰ σκάψω. . . Ἴσως πέπτωται

Νὰ ἰδωθῶμεν πάλιν ἄλλ' εἰς ἑορτήν,

Καθ' ἣν τὴν προσωπίδα ἀποβάλλουσιν.—

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ὑγιαίνετε!

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι, πάντες χαίρετε. . .

(Ἐξέρχεται βραδέως ψάλλων.)

«Πίπτουν τὰ ἔθνη, πέτᾳ ἢ εὐτυχία,

Καὶ σὺ θὰ πέσης ἀκόμη, Βενετία!»

(Πάντες μένουσιν ἐκτεπληγμένοι, ἡ δὲ Μοναχὴ ἐξέρχεται μὲν στοᾶς τινος τὸν παρατηρεῖ φεύγοντα.)

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ

Τὸν εἶδες τὸν καταρατὸν! μὰ τὸν Σταυρὸν,

Ὁ νεκροθάπτης οὗτος θέλει θάψιμον.

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Θάψιμον εἰς τὰ φρεᾶτα ἐγὼ θάρρῶ

Ὅτ' εἶν' ἐχθρὸς κρυμμένος, ὄχι Βενετός.

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ

Τὴν προσωπίδα νὰ τοῦ ἀποβάλωμεν

Καλὸν θὰ ἦτον. . .

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Ἴσως Γενουήνσιον

Ὑπὸ τὴν προσωπίδα θὰ ἐβλέπαμεν.

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ἡ προσωπίς, Ἰππότα, εἶναι ἱερά.

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Λέγετε ὅτι θέλετε· δὲν ἔπρεπεν

Ἀγνωρίστος νὰ φύγη ἦτον εὐτυχῆς

Ὁ κύριος, διότι εἰς κατάσκοπος

Τῶν Δέκα δὲν εὐρέθη μεταξὺ ἡμῶν. . .

Εὗρον τὴν ὄραν καὶ αὐτοὶ νὰ λειψῶσι!

(Μία φωνή.)

Τίς οἶδεν ἐὰν λείπουν. Ἴσως σὺ αὐτός,

Ἐγὼ ἢ ἄλλος εἶναι εἰς κατάσκοπος.

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Μόλις ἀκόμη ἀνεχώρησεν· ἐμπρός!

Ἄς ἐπανεύρωμεν αὐτὸν τὸν κύριον.

ΠΟΛΛΟΙ

Ναί, ναί!

Γ' ΙΠΠΟΤΗΣ

ᾠ, κύριοί μου, δὲν βαρύνεσθε;

Ἄνίσως ἦν ἐχθρὸς τῶν Βενετῶν, αὐτός

Ἄς τὸ σκεφθῆ. . . με εἶναι ἀδιάφορον.

Ἐπάρχουν ἰχνηλάται κύνες δι' αὐτὸν

Ἀπὸ ἡμᾶς καλλίτεροι, πιστεῦσατε. . .

Τὸ κατ' ἐμέ, εἰς θήραν ἄλλην τρέπομαι

Πολὺ θελκτικωτέραν. . . Ὑγιαίνετε! (ἀπέρχεται.)

Α' ΙΠΠΟΤΗΣ

Κ' ἐγὼ τὸν νεκροθάπτην σὰς ἀφιερῶ. (ὁμοίως.)

Β' ΙΠΠΟΤΗΣ

Ἐὰν τὸν ἐπανιδήτε, προσφέρετε

Καὶ τὰ σεβάσματα μου. . . Φίλοι, χαίρετε.

(ὁμοίως.)

ΠΟΛΛΟΙ

ᾠ, δὲν φροντίζει πλέον δι' αὐτὸν οὐδεὶς.

(ἀπέρχονται.)

(Πάντες ἀνχωροῦν θορυβῶδως· μένουσι μόνον ἐπὶ τῆς σκηνῆς δύο προσωπίδοφόροι, ἔχοντες τὸν αὐτὸν πῖλον, μαῦρον μὲ μαῦρα πτερά. Ἡ Μοναχὴ ὅπισθεν κίονος τοὺς παρατηρεῖ κρυφίως.)

ΣΚΗΝΗ Δ'

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ἦκουσες;

Β' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ναί!

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Βεβαίως Γενουήνσιος

Ὁ Νεκροθάπτης εἶναι. . .

Β' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ἴσως καὶ Γραικός.

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Οἱ ἄλλοι τὸν ἀφῆκαν πάντες. . .

Β' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ἄλλ' ἡμεῖς,

Θὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν. . .

Α' ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ὡς φαίνεται. (ἀπέρχονται.)

Η ΜΟΝΑΧΗ (ἐξέρχόμενη.)

Ὁ Νεκροθάπτης εἶν' ὁ Συννεφιάς· αὐτοί,

Κατάσκοποι τῶν Δέκα· ἄς τὸν σώσωμεν.

(ἀπέρχεται.)

(Πίπτει ἡ αὐλαία.)

ΣΚΗΝΗ Ε'

(Ὅδὸς ἀπόκεντρος· φαίνεται ὁ μετεμπρισεμένος ὡς Νεκροθάπτης ἵσταται ἐπὶ στιγμὴν, παρατηρεῖ ὑπόπτως περίεξ καὶ ἀποβάλλει τὴν προσωπίδα ἀναπνεύων θορυβῶδως.)

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

(ἄδει.)

Πίπτουν τὰ ἔθνη, πέτᾳ ἢ εὐτυχία,

Θὰ κρημισθῆς καὶ σὺ, ὦ Βενετία!»

Πόσον ὠραῖοι στίχοι, κ' εἶναι Βενετῶν

Τὸ ἄσμα. . . Ἰδική των εἶν' ἡ ἔμπνευσις.

Ἀλλὰ θὰ τοὺς τὸ ψάλλωμεν, ἡμεῖς, ἡμεῖς. . .

(Κτυπῶν ἐπὶ τοῦ κερυμμένου ξίφους του.)

Καὶ μὲ τὴν λύραν ταύτην θὰ συναδευθῆ!

(Μετά στιγμήν.)

Είδες ὅποιοι εἶναι οἱ αὐθένται μας;
Μὰ τὴν ψυχὴν τοῦ Βάρδα! ἔτελειώσε
Διψῶ, νὰ πῶ πρέπει. . . μόλις μὲ ἀρκεῖ
Τὸ βδελυρόν των αἶμα ὄλον. . . καὶ σταγὼν
Νὰ μὴ μὲ λείπη μία· εἶμαι φειδωλός. . .
Ποτὲ δὲν ἐφοβήθη δι' ἐμὲ αὐτόν
'Ἄλλ' ὡς νεῆνις τρέμω, ὅταν σκέπτομαι,
"Ὅτ' εἶναι ἐνδεχόμενον ὡς ἄνθρωπος
Νὰ τελευτήσω σήμερον ἢ αὔριον. . .
Νὰ τελευτήσω δούλος, δούλος νὰ ταφῶ,
Πρὶν ἔλθῃ ὁ νυμφίος ὁ αἰματηρός,
Κ' Ἑλλάς ἢ Κρήτη γίνῃ ἢ καταστραφῇ!

(Μετά σπαραγμοῦ.)

Θεὲ μου! τὴν ζωὴν μου διαφύλαξε.
Μὴ μοῦ τὴν ἀφαιρέσῃς, μὴ, Θεὲ μου, μὴ.
"Ὡ, ἄφες ἐλευθέρᾳ νὰ σ' ἀποδοθῇ,
'Ὡς μὲ τὴν εἶχες δώσει σὺ· περίμενε.

(Σκεπτόμενος.)

Νὰ ἦναι τις ἀνὴρ, καὶ στιβαρὸν
Βραχίονα νὰ ἔχῃ καὶ νὰ μὴ κτυπᾷ! . .
Μ' ἤρχετο πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ μέσον των
Ταχύς νὰ ἐπιπέσω, καὶ τὴν ἑορτὴν
Αὐτῶν, νὰ πορφυρώσω μὲ τὸ αἷμά των!
Ναί· μ' ἔρχεται πολλακίς μ' ἐγχειρίδιον
Τὴν νύκτα δολοφόρον νὰ ὀπλιζῶμαι,
Καὶ νὰ φονεύω, νὰ φονεύω Βενετούς,
Καὶ Βενετὰς ἀλόμη. . . πταίουν καὶ αὐταί!

(Εἰρωνικῶς.)

Περίμενε, μὲ λέγουσι, περίμενε,
Οἱ ἐμβριθεῖς, οἱ νόες οἱ ὑπερφυεῖς!
«Καιρὸς δὲν εἶναι ἔτι. . .» καὶ ἂν αὔριον
'Ὁ τάφος σὲ καλύψῃ, πάλιν πρόσμενε. . .
'Ἄλλ' εὐτυχῶς δὲν εἶναι πάντες σκεπτικοί!
Δὲν σκέπτεται ὁ κεραυνός, ἢ θύελλα
Καὶ ἡ πυρὰ ὀπόταν δάση πυρπολῇ. . .
Εἶναι καιρὸς, εἶναι καιρὸς ἀείποτε,
'Ὁ δούλος νὰ ἐγείρεται καὶ νὰ κτυπᾷ!
Προβλεπτικός δὲν ἦτον ὁ Θεραπύβουλος,
'Ὀπόταν τὰς Ἀθήνας του ἀνῶρθνε. . .

(Τεθλιμμένος.)

Τὴν ἀδελφὴν μου τὴν καλὴν ἐβίασε
Τυχοδιώκτης Φράγκος, σπέρμα Βενετῶν,
Καὶ τὴν σεμνὴν μου γενεὰν ἠτίμασε!
Τὸ αἰσχος τὴν κατέστησε φρενοβλαβῆ,
Καὶ μίαν νύκτα αὐτοκτόνος ἐγίνε
Πεσοῦσα ἀπὸ βράχον εἰς τὴν θάλασσαν.
(Φέρων τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.)
Πᾶ! δάκρυα. . . "Ὡ, ἔχομεν καὶ δάκρυα!
Καὶ πλέον, πλέον ἄλλο τί δὲν ἔμεινε,
Παρὰ νὰ γίνω καὶ μυρολογίστρια.
Σὺ κλαίεις τώρα, Συννεφιά· κ' ἐκεῖ, ἐκεῖ,
Οἱ Βενετοὶ καγχάζουν ὀργαζόμενοι!

(Μετά μικρὸν.)

"Ἐπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν ἡ δυστυχὴς! . .
"Ὡ, ἀπὸ τότε, ἀπὸ τότε θάλασσαν
Δὲν δύναμαι νὰ βλέπω. . . κάτω ἔπεσε.
Τὴν ἔσωξα — ἤμην ἐγγύς — τί ὄφελος; . .

Τὴν ἄφησα νὰ πέσῃ. . . Εἰς τὸ μνημᾶ σου
Κοιμοῦ, πτωχὴ μου ἀδελφῆ, τὸ καθυγρον,
Καὶ μὴ παραπονεῖσαι, ἢ παραφρονῶ!
Μετά μικρὸν, ὀμνύω, πῶς ἡ χεῖρ αὐτῆ
Θὰ ῥίψῃ ἐκ τοῦ βράχου ὅπου ἔπεσες
Κύνας πολλοὺς· θὰ πῶν χεῖλη ἑκατὸν
'Ἀπὸ τὸ ὕδωρ, ὅπερ ἔπιες καὶ σύ.
Περίμενε· θὰ πῶν, ὡς τὸ ἔπιεν
'Ὁ ἄρπαξ τῆς τιμῆς σου, καὶ ὁ τάφος σου
'Ὁ γαλανός θὰ γείνη τάφος ἐρυθρός!
Πλὴν. . . ὡς παράφρων ἤδη μόνος ἡμιλῶ.
Φεῦ· ὅταν τὴν καρδίαν δερὴ θύελλα,
'Ἀνοίγεται τὸ χεῖλος καὶ βορρᾶς λαλεῖ. . .
Κ' ἐκεῖνος! καὶ ὁ Λέων; . . θέλει καὶ αὐτός
«Περίμενε» μὲ εἶπει; — Αἶ, θὰ τὸν εἰπῶ,
"Ὅτι δὲν περιμένω· ἔτελειώσε. . .
Φύλαξε τὴν ζωὴν μου, ὕψιστε Θεέ,
Κ' ἔπειτα τὴν λαμβάνεις· δὲν τὴν ἀγαπῶ!

(Φαίνεται ἡ Μοναχῆ.)

'Ἀλλά, ἀκούω βήματα· τίς ἔρχεται;
Εἰς προσωπίδοφόρος. . . φαίνεται γυνὴ.
(Φέρει πάλιν τὴν προσωπίδα.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Συννεφιάς καὶ ἡ Μοναχῆ

ΜΟΝΑΧΗ

Εἰσθε ὁ Συννεφιάς· ποσῶς μὴ κρύπτεσθε. . .
Κατάσκοποι τῶν Δέκα σᾶς ἀκολουθοῦν!
(Ἀπεκδυομένη τὸ ἔνδυμα τῆς μοναχῆς.)

Σκεπάσθητε μὲ τοῦτο· ἂν μὲ ἔνδυμα
Σᾶς ἴδουν νεκροθάπτου, ἀποθνήσκετε.
(Δίδει τὸ ἔνδυμα.)

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Εἶμαι ὁ Συννεφιάς! λοιπὸν ἄς ἔλθωσι!
(Ἀποβάλλει τὴν προσωπίδα.)

ΜΟΝΑΧΗ

Σπεύσατε· θὰ σᾶς ῥίψουν εἰς τὰ Φρέατα!

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

(Ἠσύχως.)

Κυρία, δὲν μὲ ῥίπτουν· ἠσυχάσατε. . .
ΜΟΝΑΧΗ

Πλὴν. . .

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Θελκτικὴ μου φίλη, ἠσυχάσατε. . .

ΜΟΝΑΧΗ

"Ὡ, πρὸς Θεοῦ Ἰππότα. . .

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Πῶς μὲ εἶπατε;

'Ἰππότην; ἀπατάσθε· εἶμαι χωρικός!
(Βλοσυρῶς.)

Κόρη τῆς Βενετίας· εἶμαι χωρικός.

ΜΟΝΑΧΗ

(Ἰκετευτικῶς.)

"Ὡ, νὰ σᾶς σώσω ἄφετε.

Ο ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

'Ωραία μου,

Σὰς εἶμαι τρισευγνώμων· πλὴν μοι λέγετε
Τὸ αἴτιον τῆς τόσης συμπαθείας σας;
Ἡ θελκτικὴ μορφή μου βεβαιότατα,
Δὲν εἶναι ἡ αἰτία τῆς μερίμνης σας...
Τί θέλετε;

MONAXH

Νὰ σώσω τὰς ἡμέρας σας!

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

ᾠ, τὸν γλυκὺν σωτήρα! πλὴν εἶναι μακρὰν
Οἱ φίλοι σας; Εἰπέτε· λίαν θελκτικὴν
Μοὶ ἔστησαν παγίδα οἱ παμπόνηροι...

MONAXH

Ἐγὼ τὸν ἐπιστήθιον τοῦ Λέοντος,
Ἐγὼ νὰ παραδώσω;...

(Μετὰ πάθους.)

Πλὴν τὸν ἀγαπῶ!

Τὸν ἀγαπῶ, σὰς λέγω· με ἀκούετε;

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Λοιπὸν εἶμαι σελήνη, ὄχι ἥλιος,
Καὶ δέχομαι ἐξ ἐκείνου τὰς ἀκτῖνας σας;..
Τὸν Λέοντα Καλλέργην ἀγαπᾶτε, πῶς;
Ἀλλὰ ὁ Λέων μου ποτὲ δὲν ἀγαπᾷ
Βενετικὰς Λαῖδας! με ἀκούετε;

MONAXH

(Ἐπισπρωπῶς.)

Τὸν φίλον σας ὑβρίζετε, οὐχὶ ἐμέ!
Τὸν Λέοντα Λαῖδες δὲν λατρεύουσιν,
Ἀλλὰ ψυχὴ τιμία, ὡς ἐγὼ αὐτή.

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ (παρατηρῶν αὐτήν.)

Καὶ ποία, ποία εἰσθε;

MONAXH

Εἶμαι Βενετή·

Δὲν ἐμποδίζει ὁμως τοῦτο ν' ἀγαπῶ ...

Ἐῖθε νὰ ἤμην Κρήσσα! Ἐρχονται σιγμαί,
Καθ' ἃς μισῶ τὴν χώραν τῶν πατέρων μου ...

ᾠ, κύριε· μὴν εἰσθε τόσοσιν αὐστηρὸς;

Ἡ Κρήτη τῆς ψυχῆς μου εἶναι ἡ πατρίς!

(Δίδουσα πάλιν τὸ ἔνδυμα.)

Πλὴν σπεύσατε, σωθῆτε... Ἴσως ἀδελφὴ

Μὲ πόθον σὰς προσμένει...

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ (εἰρωνικῶς.)

Ἴσως ἀδελφὴ

Μὲ πόθον με προσμένει! Ἀξίολογα ...

(Ἀγρίως.)

Δὲν ἔχω ἀδελφὴν με τὴν ἐφόνευσαν!

MONAXH

Πλὴν, πρὸς Θεοῦ· εἶναι καιρὸς, ταχύνετε ...

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ.

Τί! νὰ λυτρώσῃ Βενετὴ τὸν Συννεφιᾶν,

Κ' εἰς Βενετούς εὐγνώμων νὰ κατασταθῶ ...

MONAXH

Μὲ προσωπίδα ὅταν ὀμιλοῦν, ἐγγύς

Κ' ἡ δυσπιστία εἶναι ... Θεωρήσατε

Ποῖαν ἐμπιστοσύνην ἔχω πρὸς ὑμᾶς.

(Ἀποσπᾷ τὴν προσωπίδα της.)

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ (καμπτόμενος).

Καὶ τ' ὄνομά σας;

MONAXH

Εὔα.

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Ἐνθαρρυντικὸν

Τὸ ὄνομα τῷ ὄντι... μάρτυς ὁ Ἀδάμ!

MONAXH

Δὲν πείθεσθε ἀκόμη; ᾠ, τοῦ Λέοντος

Δὲν ἤρμυζε νὰ ἦσθε φίλος...

(Πενθίμως)

Χαίρετε!

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ

Παράδοξος νεᾶνις, περιμείνατε·

Εἴσθε βεβαία, ὅτι εἴσθε Βενετὴ;...

Καὶ τὴν πτωχὴν μου Κρήτην τὴν πονεῖτε, πῶς;

MONAXH

ᾠσον ὁ Λέων, ὅσον σεῖς, πιστεύσατε.

ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ.

Τὸ ἔνδυμά σας, δότε με, τὸ δέχομαι

Πλὴν, δότε με ἀκόμη καὶ τὴν χεῖρά σας!

(Λαμβάνει διὰ τῆς μιᾶς τὸ ἔνδυμα καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὴν χεῖρά της.)

Ἐχει καλῶς, ὦ νέα· ἀλλ' ἀκούσατε·

Ἐγὼ τὴν Βενετίαν σας μισῶ πολὺ...

Κ' ἡ χάρις τώρα αὕτη, ἦν με κάμνετε

Τοὺς συμπολίτας σας ποσὼς δὲν ὠφελεῖ...

Οὐδένα! οὔτε... οὔτε τὸν πατέρα σας·

Οὐδένα Βενετόν!...

(Ταλαντεύμενος.)

Ἐκτὸς..... ἐκτὸς ὑμῶν!

(Ἐνδύεται τὸ ῥάσον καὶ καλύπτει τὸ πρόσωπον με τὴν προσωπίδα.)

Καὶ τ' ὄνομά σας εἶναι Εὔα, εἶπατε;

(Τῇ δίδει τὴν χεῖρα.)

ᾠ Συννεφιᾶς, ὦ Εὔα, σὲ εὐχαριστεῖ!

(ἀναχωροῦν ὁ μὲν ἐκ δεξιῶν, ὁ δὲ ἐξ ἀριστερῶν.)

(πίπτει ἡ αὐλαία.)

Τέλος τῆς πρώτης πράξεως.

Ο ΑΛΛΟΚΟΤΟΣ ΦΟΝΕΥΣ

(Διήγημα ὑπὸ Edgar Poë.)

(Συνέχεια ἴδε σελ. 116.)

Εἶπον ἤδη ὅτι ποικιλώταται ἦσαν αἱ ιδιοτροπία καὶ αἱ παράδοξοι διαθέσεις τοῦ φίλου μου, καὶ ὅτι προσεκτικῶς παρατήρουν πάντοτε αὐτάς. Ἐπὶ παρ'δείγματος δὲ τῆς προκειμένης περιστάσεως ἠθέλησε νὰναβάλλῃ πάντα περὶ ταύτης λόγον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς ἐπαύριον. Τότε δὲ με ἠρώτησεν αἰφνιδίως ἂν παρατήρησά τι παράδοξον ἐν τῷ τόπῳ τοῦ φόνου.

Ἐν τῇ ἐμφάσει μεθ' ἧς ἐτόνισε τὴν λέξιν παράδοξον ἐνυπῆρχέ τι, ὅπερ ἄγνοῶ διατί μοὶ ἐνεποίησε φρίκην.